

De koele zeestroom

De koele zeestroom

Michiel Meunier

Brave New Books
MMXXV AMSTERDAM

Eerste editie 2024

Tweede editie 2025

Deze 2025 verzameleditie is uitgegeven door Brave New Books b.v.

Dit boek is gezet in Palatino Linotype 10.

Omslagontwerp: M.A. de Bruin

ISBN: 9789465120379

© Copyright: drs. Cees Fuik

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Cees Fuik.

Hoofdstuk 1

‘We hebben weer culinair gekookt, dus we zijn leuk,’ zei Victoria. En ze nam een slok van haar Beaujolais.

‘Ja, dan zijn we morgen vast ook wel weer leuk!’ zei haar moeder.

De familie Sura was na een dag zeilen weer thuis en at gezamenlijk aan de grote eettafel in een grachtenpand in Amsterdam. Otto, de vader van Victoria en Simson, was een afstammeling van een schipper uit het jaar 1848 van zijn moeders kant. Zijn vaders familie bezat al generaties een chocoladefabriek met de naam Amstel chocolade.

‘Het was leuk om weer eens een dag te zeilen op de Loosdrechtse Plassen,’ zei Victoria.

‘Ja, zeker. We varen niet vaak, maar als we gaan is het altijd lekker ontspannend en verfrissend. Jullie zijn ook niet voor niets op zeilkamp geweest natuurlijk,’ antwoordde Ada met een glimlach. Ze kon altijd erg genieten als haar kinderen weer eens actief bezig waren. Dat was immers goed voor hun gezondheid en ze maakten nog eens iets mee.

Tijdens het zeilen hadden de kinderen gezwommen en Otto had, tijdens het voor anker liggen, een vaasje van Zoeterwoude gedronken. Hij dacht dan aan zijn studiegenoten, waarvan er sommigen bij de bierbrouwerij werkten. Die reisden de hele wereld over en waren ook wel eens thuis. Dat had natuurlijk ook voordelen. Zo brachten ze regelmatig exotische souvenirs mee voor de familie. Het meest bijzondere, dat een kennis ooit voor Otto had meegenomen, was een Afrikaanse briefopener van tropisch hardhout, die hij vaak gebruikte voor zijn post. De zeilboot was van een vriend van Otto. Het was een houten valk met buitenboordmotor. Hoewel ze ook met een boom konden varen, was het voor de kinderen toch gemakkelijker gemotoriseerd door de haven te manoeuvreren.

De koele zeestroom

Otto had nooit verteld dat hij ooit was omgeslagen met zijn toenmalige vriendin. Die had de relatie meteen beëindigd en hem nooit meer aangekeken. Ze had een eind moeten zwemmen en was drijfnat aan wal beland. Hij was daardoor tot inzicht gekomen om niet meer met windkracht vijf te gaan zeilen. Zijn Ada wist niets van het voorval af, hij had het altijd geheim gehouden.

De volgende dag trakteerde Victoria de gasten op een muzikaal optreden op het familiefeest. Ze speelde virtuoos en kreeg een luid applaus voor het entertainen.

Otto complimenteerde Victoria met haar prachtige vioolconcert en hij nam wat water om zijn emoties te bedwingen. Het feest was ter gelegenheid van de twintigjarige trouwdag van Otto en Ada Sura. Hij was laat getrouwd met zijn Ada 't Net. Ze hadden er voor gekozen veel aandacht aan hun carrière te schenken en vervolgens hun privéleven te organiseren. Beiden hadden vol bewondering naar het optreden van hun dochter geluisterd. Die had al langer muzikles en ze had gelukkig geen podiumangst. Fier en stoer speelde ze het ene na het andere muziekstuk uit haar hoofd. Beethoven, Mozart en Händel volgden elkaar snel op.

Terwijl Otto zijn dochter bedankte keek ze door het raam naar de gracht. Ze zag aan de overkant een aantal ruige types lopen met capuchons over hun hoofd. Honden!, dacht ze, slechte honden... En er ging een rilling door haar heen. De berichten in de krant spraken boekdelen. Er waren al langer opstootjes en diefstallen in de grote steden. Haar leven was tot nu toe florissant verlopen en was vol van luxe en plezier. Dankzij de hechte familiebanden was ze met veel warmte opgegroeid. Mede door haar broer Simson had ze zich altijd veilig gevoeld. Hij feliciteerde haar ook met het optreden, waarna ze een beetje tot rust kwam. Ze was met haar golvende bruine krullen en haar slanke lijf een elegante verschijning. Ze droeg kleine oorbellen,

waar heel subtiel het warme daglicht in weerscheen. Ze liet regelmatig haar hand door haar haar glijden en maakte zo extra krullen. In het grote gezelschap vielen de twee niet op. Ze waren netjes gekleed en converseerden vlot met de andere gasten. Victoria was pas zestien geworden, twee jaar jonger dan Simson. Ze zat op het gymnasium en was actief met tennis en zwemmen. En natuurlijk muziekles. Voordat ze viool leerde spelen had ze even blokfluitles gehad, maar ze vond viool nog leuker. Hoewel ze piano ook erg mooi vond was dat er nooit van gekomen. Ze wist ook wel dat het een hele uitdaging is om tweehandig te spelen. Simson was echter op jonge leeftijd begonnen met pianoles en inmiddels zeer bedreven. Hij had net zijn atheneumopleiding afgerond en zou binnenkort beginnen met een studie economie aan de Erasmus universiteit. Hij had even getwijfeld of hij rechten of economie zou gaan studeren, maar het was het laatste geworden. Mede op aanraden van zijn vader, die advocaat was, had hij van rechten afgezien. Victoria voelde wel iets voor die richting. Ze polste regelmatig bij haar vader of zij hem niet kon helpen bij zijn werk. Maar hij vond haar daar nog te jong voor.

Hun moeder Ada dacht aan het gouden aura dat door het musiceren onthaald was. Daarom zijn musici helden, dacht ze. Ze was ondertussen bezig met de voorbereidingen voor het lopend buffet. Ze noemde zichzelf sereen en moedig, oftewel sereen in Fortitude. De rust die ze uitstraalde probeerde ze over te brengen op haar kinderen. Ze was soms onrustig, maar dat kon je nooit aan haar merken. Ze delegeerde de werkzaamheden aan de bedienden, die zij zoals altijd voor deze gelegenheid had ingehuurd. Victoria en Simson vermaakten zich ondertussen met de gasten. Ze spraken met oom Lodewijk en zijn zoon Theo. Lodewijk was directielid bij het familiebedrijf, dat al eeuwen in het bezit van de familie was. Hij vertelde een verhaal over een boek, dat onlangs was verschenen.

‘Hoewel het wel een beetje een theoretisch verhaal is spreekt het denk ik vooral jongeren aan. De boodschap van het boek is dat je de maatschappij kunt zien als een proeftuin van hoge heren in Zwitserland. Die heren beoordelen Europeanen op gedrag, zoals vrouwvriendelijkheid. En zij die aan hun normen voldoen worden beloond en de rest straffen ze. Volgens deze theorie zou Victoria dus veel punten hebben verdiend met haar vioolconcert. Het boek vermeldt overigens niet wie en waar de puntentelling wordt bijgehouden. Die zit misschien in een Zwitserse computer met onder andere al je cookies!’

En hij lachte, en relativeerde zo het verhaal zonder iemand angst aan te jagen. Victoria glimlachte trots en ging er meteen op in.

‘Oh, dus ik voldoe aan de Zwitserse norm. Is het dan misschien een idee om dit aan iedereen te vertellen? Dan zou de wereld er een stuk beter uit zien, toch?’

‘Ja, ik vermoed dat het de bedoeling van de schrijver is iedereen in zijn theorie te laten geloven en zo de wereld te verbeteren. Maar volgens mij zit er ook een keerzijde aan het wereldkundig maken van dit verhaal. Stel dat iedereen zich voorbeeldig gaat gedragen. Dan moet je veel meer middelen verdelen over de bevolking. Krijg je dan geen tekorten?’ vroeg oom Lodewijk zich af.

‘Dus voor zij die in de theorie geloven is het maar beter dat zij alle middelen behouden. Dan hebben ze uiteindelijk meer voor zichzelf. Maar het is maar een theorie, hè. Gelukkig zit de wereld anders in elkaar, als je het mij vraagt.’

‘Ik hoop dat het niet klopt,’ zei Theo. ‘Want volgens deze theorie word je beloond voor musiceren. Maar mensen die amper te eten hebben kunnen dan nooit meedoen, omdat ze geen muzikles kunnen betalen. Nee, dat lijkt mij geen goed idee.’

‘Misschien moet je het omdraaien,’ zei Victoria. ‘Als je gewoon begint met musiceren leidt dat tot een beloning en eet je er lekker van!’

En vervolgens spraken ze verder over wat de kinderen allemaal bezighield. De één was druk met zijn hobby, de ander met een stage bij de chocoladefabriek. Theo vertelde over wat hem bezighield bij die stage bij hun familiebedrijf.

‘Ik ben op dit moment bezig met een studie naar de cultivering van de cacaofoon in de afgelopen eeuwen. Er is door onderzoek bijvoorbeeld veel bekend over welke grondsoort ideaal is voor de cacaofoon en hoeveel water optimaal voor het gewas is. Waar we de boeren mee willen helpen is om een plan te maken voor irrigatie en optimale groei. Dat levert de boeren en uiteindelijk ons meer op.’ Simson dacht aan zijn idee om ook bij het bedrijf te gaan werken en maakte er terloops een opmerking over.

‘Kan ik te zijner tijd ook bij jullie komen werken?’ zei hij met bravoure.

‘Ja, natuurlijk. Je bent van harte welkom. We kunnen wel extra personeel gebruiken. Maar ik zou eerst je studie afmaken, als ik jou was. Dan hebben we meer aan je,’ zei Lodewijk.

En Simson zijn dag kon niet meer stuk.

Ondertussen kwam Otto ook bij het gezelschap staan. Hij had ooit stage gelopen bij de chocoladefabriek. Destijds werd die nog bestuurd door zijn opa. Maar in overleg met zijn familie had hij besloten een eigen carrière op te bouwen. Wel was hij op afstand nog betrokken bij het bedrijf. Zijn liefde voor advocatuur was echter sterker en hij was tevreden met zijn carrière. Met zijn lichte pantalon en blauwe jasje met pochet zag hij er als een ontwikkeld man uit. Zijn vrouw Ada zorgde er wel voor dat hij er voortreffelijk uitzag. Zelf hechtte hij er niet zoveel waarde aan. Ook in een oude spijkerbroek met poloshirt voelde hij zich op zijn gemak. Nu liep hij er echter tiptop bij. Zoals zijn dochter Victoria goed viool speelde, was hij niet onverdienstelijk op trompet. Ook hij was vroeg begonnen met musiceren en had jaren les gehad en zelfs even in een orkest gespeeld. Als hij speelde voelde hij zich magnifiek, geweldig, rijk en de

uitverkorene! Hij probeerde altijd zijn enthousiasme voor muziek over te brengen op zijn kinderen. Dat was goed gelukt en hij kon er tevreden mee zijn.

Na een paar uur was het hoogtepunt van het feest voorbij en de eerste gasten waren al vertrokken. Terwijl Victoria haar moeder hielp met de huishoudelijke taken, keek Simson om zich heen op zoek naar zijn vader. Maar die was niet meer in de voorkamer waar alle gasten waren. Verbaasd verliet hij het gezelschap en ging verder het huis in op zoek naar de pater familias. Hij liep de gang door die van voor naar achter door het grachtenpand liep. Aan het eind van de gang hoorde hij zijn vader zijn stem verheffen. Simson bleef voor de deur van de studeerkamer staan en probeerde het gesprek te volgen. Maar ze spraken opeens zachter en wilden duidelijk door niemand gestoord worden.

‘Ik heb je toch gezegd dat je er mee op moet houden....,’ hoorde hij zijn vader hardop zeggen. En Lodewijk ging er fel tegenin.

‘Je moet er geen probleem van maken! Het valt allemaal best mee. Ik ga nog maar zelden en probeer er mee op te houden. Maar het is moeilijk, kan ik je wel vertellen.’

En opeens herinnerde Simson zich dat hij wel eens iets had gehoord over zijn gokverslaving. Blijkbaar liep het uit de hand en wilde zijn vader dat hij zich ging gedragen. De twee waren uitgesproken en Simson maakte dat hij wegkwam. Hij liep naar de voorkamer en deed alsof er niets aan de hand was. Hij probeerde weer deel te nemen aan het feestgedruis, maar dat lukte niet meer. Zijn gedachten waren voortdurend bij het afgeluisterde gesprek. Victoria kwam gelukkig naar hem toe en haar aanwezigheid leidde tot vrolijkere gedachten. Zo ging de middag over in de avond en het feest liep ten einde. De familie was nog tot laat in de avond bezig met opruimen, en ze konden terugkijken op een geslaagd feest.

Een week later was de familie alweer gewend aan het dagelijks leven. Zo zaten Ada en Victoria de volgende week samen aan het ontbijt en bespraken van alles. Ada zat in haar badjas na te genieten van een zacht gekookt ei en een croissant. Ze roerde geduldig in haar koffie en was met haar gedachten weer even bij het feest. Ze had het leuk gevonden. Door de leuke reacties en complimenten wist ze dat het voor herhaling vatbaar was. Hoewel ze nog geen vijftig was had ze al een enkele grijze lok. Ze was niet ijdel genoeg om het te verven en ze liet de natuur maar haar gang gaan. Ze kon de laatste tijd goed met Victoria opschieten. Nu haar dochter iets ouder werd begrepen ze elkaar beter. Victoria toonde ook regelmatig oprechte interesse in Ada. Zo converseerden ze vandaag over Ada's mindfulness training.

'Ik vond het altijd maar onzin en zweverig om aan dingen als meditatie te doen. Maar nu ik er meer over weet helpt het me toch wel. Ik kan mijn gedachten opeens beter beheersen. En ik leer mezelf veel beter kennen, dat is ook altijd leuk.'

Victoria was vaag bekend met die wereld en stelde vraag na vraag.

'Krijg je ook les over aura's toevallig? Ik heb me altijd afgevraagd of die nu echt bestaan en of je ze kunt leren waarnemen.'

'Ja, de cursus heeft een apart onderdeel waarin je meer over aurahealing leert. Dan leer je hoe je je levensstijl kunt aanpassen en daardoor je aura cultiveert. Wil je soms een keer mee naar de cursus?' vroeg Ada.

En Victoria schrok een beetje van het idee. Nee, dat zag ze niet zitten. Zij vond het te zweverig en ze zei maar dat ze druk was met sporten om haar moeder niet te ontmoedigen. Ze pelde haar ei en strooide er wat zout over. Vervolgens nam ze haar theelepel en schepte lepel voor lepel het ei uit de schaal. Heerlijk, dacht ze. En ze nam zich voor dit vaker te doen. Ada dacht aan oom Lodewijk en zijn verhaal over de Zwitserse theorie.

‘Oom Lodewijk vertelde tijdens het feest vorige week over een theorie volgens welke Zwitserland als jury van Europa optreedt. En iedereen op basis van zijn gedrag beloont of straft. Heb jij daar wel eens iets over gehoord? Ik vind het nogal een apart verhaal.’

‘Ja, die theorie stond vorige week in de krant. Een interview met de schrijver, Charles Gruyères. Hij is een pionier en een prominente Zwitser, die de wereld wilt verbeteren. Als het waar is wat hij zegt dan hebben wij geluk. Met onze middelen en vaardigheden, bedoel ik. Dan komt het met ons wel goed, mag je aannemen. Hij heeft zijn theorie vernoemd naar een laboratorium onderdeel, de petriskaal.’

‘Hij vertelde ook dat Europa als een proeftuin kan worden gezien en dat je dus als Europeaan auditie kunt doen voor nieuwe projecten. Door te investeren in ervaring en middelen kun je bijvoorbeeld bankier worden. Maar dan moet je echt je best doen en gemotiveerd zijn. Ik dacht altijd dat iedereen voorbestemd is om een bepaald beroep uit te oefenen. De lotsbestemming die de kerk verkondigt strookt dan toch niet met de Petri-theorie?’

‘Daar zijn de meningen over verdeeld. Sommige mensen geloven inderdaad in lotsbestemming. En dat je dus maar af moet wachten wat er op je pad komt. Maar ik geloof meer in de mogelijkheid je eigen levensloop te bepalen en dat je niet fatalistisch af moet wachten wat je overkomt. Je hebt echt wel invloed op je leven, hoor. Dit heb ik vaak met je vader besproken. Die heeft mij veel verteld over de denkwijze van de klassieke filosofen. Zijn boekenkast staat er vol van.’

En Ada schonk nog een kop koffie in en moest lachen om Victoria’s interesse. Ze wordt al echt volwassen, dacht ze. Otto was buiten de deur aan het werk en had diverse afspraken. Hij kwam regelmatig laat thuis en at dan nog even snel mee. Of hij warmde de maaltijd op die Ada voor hem had bereid. Ze miste zijn afwezigheid de laatste tijd meer dan anders. Misschien had